

ΒΙΩΝΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνισ·
ώλετο καλὸς Ἄδωνισ, ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι Κύπρι κάθειυδε·
ἔγρεο, δειλαία, κυανόστολα καὶ πλατάγησον
στήθεα καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνισ.
αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐν ὥρεσι μηρὸν ὀδόντι,
λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιῆ
λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
χιονέας κατὰ σαρκός, ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῆ,
καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
θνάσκει καὶ τὸ φίλημα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀποίσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλημα καὶ οὐ ζώντος ἀρέσκει,
ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ νιν θνάσκοντα φίλησεν.
αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
ἄγριον ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις,
μεῖζον δ' ἅ Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
τῆνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύνονται
καὶ Νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες· ἅ δ' Ἀφροδίτα
λυσάμενα πλοκαμίδας ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται
πενθαλέα νήπλεκτος ἀσάνδαλος, αἱ δὲ βᾶτοι νιν
ἐρχομένην κείροντι καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται·
ὄξυ δὲ κωκύοισα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται
Ἀσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
ἀμφὶ δὲ νιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἄωρεῖτο,
στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, τοῖ δ' ὑπὸ μαζοῖ
χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
αἰαῖ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
ώλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, σὺν ὤλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
κάτθανε δ' ἅ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι. τὰν Κύπριν αἰαῖ
ὥρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρυές αἰ τὸν Ἄδωνιν·
καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὥρεσι δακρύνοντι,
ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθθαίνεται, ἅ δὲ Κυθήρα
πάντας ἀνὰ κναμῶς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν ἀεΐδει,

αἰαῖ τὰν Κυθήρειαν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἶνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἂν αἰαῖ;
ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,
ὡς ἴδε φοῖνιον αἶμα μαραινομένῳ περὶ μηρῶ,
πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, μείνον Ἄδωνι,
δύσποτμε μείνον Ἄδωνι, πανύστατον ὧς σε κιχείω,
ὧς σε περιπτύξω καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
ἔγρεο τυτθόν, Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλησον,
τοσσοῦτόν με φίλησον ὅσον ζώει τὸ φίλημα,
ἄχρισ ἀποψύχης ἐς ἐμὸν στόμα, κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
πνεῦμα τεὸν ῥεύση, τὸ δέ σευ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλημα δὲ τοῦτο φυλάξω
ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν, ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις.
φεύγεις μακρόν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
πὰρ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαινα
ζῶω καὶ θεὸς ἐμμι καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσί γὰρ αὐτὰ
πολλὸν ἐμεῦ κρέσσω, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
ἐμμι δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν,
καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καί σε φοβεῦμαι.
θνάσκεις, ᾧ τριπόθητε, πόθος δὲ μοι ὡς ὄναρ ἔπτα,
χῆρα δ' ἃ Κυθήρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες,
σοὶ δ' ἄμα κεστὸς ὄλωλε. τί γάρ, τολμηρέ, κυνάγεις;
καλὸς ἐὼν τί τοσοῦτον ἐμήναο θηρὶ παλαίειν;
ᾧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
αἰαῖ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
δάκρουν ἃ Παφία τόσσον χέει ὅσσον Ἄδωνις
αἶμα χέει, τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίνεται ἄνθη·
αἶμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
αἰιάζω τὸν Ἄδωνιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
οὐκ ἀγαθὰ στιβάς ἐστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐρήμα.
λέκτρον ἔχοι, Κυθήρεια, τὸ σὸν νῦν νεκρὸς Ἄδωνις·
καὶ νέκυς ὢν καλὸς ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν
ὡς μετὰ τεῦς ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει·
παγχρυσέῳ κλιντῆρι πόθες καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν,

βάλλε δέ νιν στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῶ·
ὡς τῆνος τέθνακε καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
ῥαῖνε δέ νιν Συρίοισιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισιν·
ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν,
ἀμφὶ δέ νιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες
κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν ὀιστώσ,
ὡς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαλλεν, ὃ δὲ πτερόν, ὡς δὲ φαρέτραν·
χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, οἱ δὲ λέβητι
χρυσείῳ φορέοισιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λούει,
ὡς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
αἰαῖ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος
καὶ στέφος ἐξεκέδασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' ὕμην
ὕμην, οὐκέτ' αἶιδεν ἐὸν μέλος, ἀλλ' ἔλεγ', αἰαῖ
αἰαῖ, καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον ἢ Ὑμέναιον.
αἰ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
ὤλετο καλὸς Ἄδωνις ἐν ἀλλάλαισι λέγοισαι,
αἰαῖ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ Παιῶνα.
χαῖ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλείοισιν, Ἄδωνιν,
καὶ νιν ἐπαείδουσιν, ὃ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει·
οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ νιν οὐκ ἀπολύει.
λῆγε γόων Κυθήρεια τὸ σήμερον, ἴσχεο κομμῶν·
δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.